

HÚS ÉS TŰZ II.

A
LIGHT
IN THE
FLAME

fény a lángban

A Vér és hamu világában
játszódó sorozat.

finep
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

A
LIGHT
IN THE
FLAME

f é n y a l á n g b a n

HÚS ÉS TŰZ II.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. fejezet

– TE VAGY A FÖLDEK, A TENGEREK, az ég és a birodalmak örököse. Király helyett királynő. Te vagy az Élet Ősi Lénye – mondta rekedten Nyktos, az Asher, az Áldott, a Lelkek Őrzője, a Halandók és a Vég Ősi Istene. Az ajkak, amikkel forró szavakat suttogott a bőrömrre, ám rideg és brutális igazságokat is kimondott, most résnyire nyíltak. A szemembe nézett a tágra nyílt, fénylő éteráramoktól – az istenek esszenciájától – örvénylő tekintetével. Egyfajta áhítat és csodálkozás lágyította meg magasan húzódo, széles járomcsontjának kemény vonalait, szögegyenes orrát és éles metszésű állkapcsát.

Hullámos, vörösésbarna tincsek hullottak aranyló, bronzos arcába, ahogy fél térdre ereszkedve egyik tenyerét a trónterem padlójára helyezte, a másikat pedig a mellkasára.

Nyktos *meghajolt előttem.*

– Mit csinálsz? – hőköltem hátra.

– Az Élet Ősi Lénye a leghatalmasabb teremtmény minden birodalomból, minden más ősi lény és isten trónját bitorolja – mondta Sir Holland. Ám ő már nem az a férfi volt, akit egykor a lazaniai Királyi Őrség lovagjaként ismertem meg, nem pusztá halandó. Hanem Arae, vagyis egy igazi istenverte Sors: nem isten, de nem is halandó. Az Araek képesek látni mindennek a múltját, a jelenét és a jövőjét, így nem tartoznak egyik Ősi udvarhoz sem.

A Sorsok éppolyan rémisztőek, mint bármelyik ősi lény. Meg sem tudom számolni, hányszor rúgtam belé.

– Olyan tiszteletet tanúsít feléd, amelyet érdemelsz, Sera – tette hozzá Holland, miközben én továbbra is Nyktost bámultam.

– De nem én vagyok az Élet Ősi Lénye – közöltem a nyilvánvalót.

– Magadban hordozod az élet utolsó valódi parazsait – jelentette ki Nyktos. Attól a mély, lágy hangtól borzongások egész sora futott végig a gerincemen. – Minden tekintetben *te* vagy az Élet Ősi Lénye.

– Igazat beszél – jött közelebb Penellaphe istennő, hogy a nyitott mennyezet alatt álljon meg. A csillagos égbolt puha fénybe vonta meleg, halványbarna bőrét. – Nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy letagadjuk.

– De én csak egyszerű halandó vagyok... – ellenkeztem. Olyan volt, mintha apró lyukak borítanák a tudómet, Nyktos pedig *még mindig* ott térdelt előttem. – Fel tudnál állni, vagy esetleg leülni, ha megkérlek? Bármi mást csinálni a térdelésen kívül? Tényleg kivagyok tőle.

Nyktos félrehajtotta a fejét, így az orcájára hullott néhány hajtincs.

– Te vagy az *igazi* Élet Ősi Lénye, mint ahogy az apám is az volt. Ahogy Holland fogalmazott, ez a tisztelet jele.

– De én nem érdem... – Félbehagytam a mondatot. Zakatolt a szívem és összeszorult a mellkasom. Nyktos szemében mintha megdermedt volna az éter. – Lehetne, hogy ne csináld? Kérlek!

Az Ősi Lény felpattant, és úgy ragyogott a szemében kavargó esszencia, hogy szinte fájtnéni. Fölém tornyosult, mintha az átható tekintetével lehámozta volna a rétegeket a bensőm magváról, hogy lássa és *érzékelje*, amit érzek.

Megfeszültem. Felhevült és bizsergett a bőröm.

– Jobb, ha nem olvasol az érzéseimben!

– Semmi szükség erre a vádló hangnemre – vont fel Nyktos sötét szemöldökét.

– A válaszod viszont nem az ártatlanság kinyilatkoztatása volt – vágtam vissza. Penellaphének elkerekedett a szeme.

– Nem – fogta halkabba a hangját Nyktos, de valamiért még mindig dübörgött bennem. – Nem az volt.

– Akkor ne csináld! – csattantam fel. – Udvariatlanság.

Nyktos szóra nyitotta a száját, valószínűleg azért, hogy rámutasson: én volnék az utolsó, akinek illik udvariatlan viselkedésről beszélnie.

– Soha nem voltál egyszerű halandó, Seraphena – lépett közbe szakavatottan Holland, akárcsak a többtucatnyi korábbi alkalommal, amikor éppen litániába kezdtem volna. – A jövő lehetőségét jelented mindenki számára.

Mondott már ilyesmit nekem korábban is, a kiképzésem alatt, most viszont teljesen új jelentése volt.

– De én nem estem túl a Ritkításon, és nemrég mondtad, hogy...

Behunytam a szemem. Nem fejeztem be a mondatot.

Itt mindenki tudta, mi hangzott el.

Lélegezz be! A halandó testem és elmém nem bírná el a parazsak erejét, amint elkezdeném a Felemelkedést. Még csak nem is reménykedhettem benne, hogy esélyem lehet a túlélésre. *Tartsd bent!* Mert annak az Ősi Lénynek a vére kellett hozzá, akihez az élet egyik parazsa tartozott... meg *szeretet* hajtotta vasakarát.

Annak az Ősi Lénynek a szeretete, akinek a meggyilkolását egész életemben tervezgettem. Nem számít, hogy azt hittem: csak úgy menthetem meg a királyságom.

Nevethetnékem támadt az egésznek az iróniájától, csak hát meg fogok halni. Valószínűleg öt hónapon belül, mielőtt betöltöm a huszonegyet, és magammal viszem az élet utolsó valódi parazsait. A halandók birodalma fogja elszenvedni az első és legkeményebb csapást. A Rothadás végül átterjed az Árnyékföldről egész Elíziumra.

Hosszan és lassan kifújtam a levegőt, ahogy Holland tanította sok évvel ezelőtt, amikor minden kezdett túl nehéz és túl sok lenni, és a dolgok súlya kiszorította belőlem az összes levegőt. A közelgő halálom nem számított újdonságnak. Mindig is tudtam. Akár sikerül beteljesítenem a végzetemet, akár kudarcot vallok, tudtam, hogy közben úgyméghalok.

De most más érzés volt.

Végre belekóstolhattam abba, hogy milyen nem csak a végzet eszközének lenni – egy fegyvernek, amit használnak, aztán félredobnak. Belekóstoltam a *valódiságba*. Végre úgy éreztem magam, mint egy teljesen kiforrott ember, nem pedig mint egy vérben úszó kísértet. Nem egy hazug szörnyeteg, aki lelkiismeret-furdalás nélkül képes ölni.

A felszín alatt mégis az voltam, és már Nyktos is tudta. Nem lehetett tovább rejtegetni az igazságot – semmiféle igazságot.

Égni kezdett a tüdőm, miközben apró fénypontok cikáztak előttem. A légzőgyakorlatok nem működtek. Remegni kezdett a kezem, a mellkasom pedig összeszorult a pániktól. Nem kaptam levegőt...

Ujjbegyek értek az arcomhoz. *Meleg* ujjbegyek. Kipattant a szemem, és rámeredtem a finom metszésű arcra, amiből első ránézésre tudnom kellett volna, hogy ez a férfi több mint isten. Összerezzentem az érintésétől, és nemcsak azért, mert meleg volt a sokkolóan hideg helyett, mielőtt magába fogadta a véretem, hanem azért is, mert még mindig nem szoktam hozzá az *érintéshez*. Nem voltam biztos benne, hogy valaha is hozzá fogok szokni, hiszen igazi ritkaságnak számított, hogy valaki hagyta, hogy hozzáérjen a bőre az enyémmhez.

Ő viszont hozzám ért. Mindezek után Nyktos *hozzám* ért.

– Jól vagy? – kérdezte halkán.

Elnehezült és használhatatlan volt a nyelvem, aminek semmi köze nem volt a szorító szívemhez, de nagyon is sok köze volt az aggodalmához. Nem akartam, hogy aggódjon értem. Most nem. Mert ez sok szempontból helytelen.

Nyktos közelebb lépett, és előrehajolt, hogy csupán néhány centire legyen a szája az enyémtől. Megborzongtam a keze nyomától, ahogy átfogta a tarkómat. Gyengéden rányomta a hüvelykujját a vadul dübörgő pulzusomra. Megemelte az államot, mintha csókra készülne, akárcsak a dolgozószobájában a találkozó előtt Hollanddal és Penellaphéval. De az soha többé nem fog megtörténni. Ő maga mondta.

– Lélegezz – suttogetta Nyktos.

Olyan volt, mintha rábírt volna a levegőt, hogy beférkőzzön a testembe. Olyan volt az íze, mint az ő illata – citrusos, friss. A fénypöttyök eltűntek, a tüdőm pedig megtelt levegővel. Továbbra is remegett a kezem, ahogy végighúzta a hüvelykujját ott, ahol a pulzusom lüktetett, de most már egészen más okból kifolyólag. Annyira közel volt, hogy nem lehetett gátat szabni az emlékérdatnak – hogy milyen érzés volt a szája a nyakamon, a keze a csupaszbőrömön. A fájdalommal tűzdelt élvezet, ahogy táplálkozott belőlem. Ahogy mozgott *bennem*, olyan élvezetet okozva, amit nem lehet elfelejteni, és amitől még most is felforrt a véretem.

Én voltam Nyktosnak az *első*.

És ő... ő pedig nekem az *utolsó* volt, nem számít, mi történik ezután.

Keserűség kerített hatalmába, ami lehűtötte a felhevült véretem, és másfajta, mélyebb nyomást gyakorolt a mellkasomra. De legalább nem úgy éreztem, mintha nem kapnék levegőt.

– Néha nehezeze esik lelassítania a szívverését és a légzését – osztotta meg Holland halkán és szükségtelenül.

– Észrevettem – folytatta Nyktos azt a pihekönnyű cirógatást a hüvelykujjával, én pedig belül megvonaglottam. Biztos arra gondolt, hogy... istenek tudják, mire gondolt.

Nem is akartam tudni.

Felhevült arccal kihátráltam Nyktos érintéséből, így beleütköztem az emelvény szélébe. Egy pillanatra megállt a keze a levegőben, aztán behajlította az ujjait. Leeresztette a karját, miközben odafordultam az emelvényhez. A kísértetiesen gyönyörű, hatalmas árnyékkődarabokból faragott trónokra szegeztem a tekintetem. A támlájukat hatalmas, széttárt szárnyak formájára faragták, amik a hegyüknél összeérve összekötötték a trónokat. Beletöröltem az izzadt tenyeremet a ruhám alvadtvér-foltos hátsó részébe.

– Mindketten biztosak vagytok benne, hogy senki más nem tudja, ki ő? – kérdezte Nyktos.

– Az apádon kívül? Embris ismeri a próféciaát – felelte Penellaphe, a Bölcsesség, a Hűség és a Kötelesség Ősi Lényére utalva, miközben én összeszedtem magam. Szembefordultam velük. Túl fontos ez nekem ahhoz, hogy kimaradjak belőle egy kisebbfajta összeomlás miatt.

– És Kolis is tudja. De egyikük sem tud többet.

Megint kavarogni kezdett az éter Nyktos szemében Kolis, az Ősi Lény nevének hallatán, akit minden halandó az Élet Ősi Lényének és az Istenek Királyának hitt, egészen mostanáig. Engem is beleértve. De valójában Kolis volt a Halál Ősi Lénye. Az, aki isteneket nyársalt fel a Hádész házat körülvevő Magaslaton, emlékeztető gyanánt Nyktosnak, hogy minden élet könnyedén kioltható – legalábbis ez volt a feltételezésem. Logikus feltételezés volt. Nyktos apja volt az Élet Valódi Ősi Lénye, Kolis pedig ellopta Eythos paraszait.

Leküzdöttem a borzongásomat, és átgondoltam a próféciaát, amit Penellaphe osztott meg velünk. Azt a részt, hogy az Aranykoronák kétségbeesésének köze lehet a felmenőmhöz, Roderick királyhoz, és az általa

kötött alkuhoz, ami előidézte mindezt. A próféciák viszont csak lehetőségekről szólnak, és tulajdonképpen...

– A próféciáknak kurvára semmi értelmük – motyogtam hangosan.

Penellaphe felém fordult, és felvonta a szemöldökét.

– Bocsánat! – fintorodtam el. – Rosszabbul hangzott, mint ahogy szerettem volna.

– Kíváncsi vagyok, pontosan hogyan szeretted volna mondani – tűnődött el Nyktos. Lesújtó pillantást vettem rá. – De nem mondom, hogy nem igaz.

Ettől már nem úgy néztem rá, mintha le akarnám szűrni.

– Megértem a nézőpontot – mondta Penellaphe összezavarodott arc kifejezéssel. – A próféciák gyakran nehezen érhetőek még azok számára is, akik megkapják őket. Néha valaki csak egy prófécia egyik részét ismeri, az elejét vagy a végét, míg másvalaki csak a közepét. Viszont vannak olyan látomások, amik valóra válnak Elíziumban és a halandó világban. Nehéz ezt átlátni a Jövendölés Isteneinek elpusztítása és az utolsó orákulum elhunytja után.

– A Jövendölés Istenei?

Az orákulumokról már hallottam: a ritka halandók, akik jóval a születésem előtt éltek, és közvetlenül tudtak kommunikálni az istenekkel anélkül, hogy meg kellett volna idézniük őket.

– Olyan istenek voltak, akik látták azt is, ami mások elől el volt rejtve, az igazat a múlttól és a jövőről – magyarázta Penellaphe. – A Lotho-hegy volt az otthonuk, és Embris udvarában szolgáltak. Az orákulumok velük érkeztek, és valójában csak őket látták szívesen az Araek.

– Nem csak őket látták szívesen – helyesbített halkán Holland.

A Penellaphe arcára kiülő rózsaszínű pír elvonta a figyelmemet egy pillanatra, mert itt kétségtelenül történt valami.

– Penellaphe anyja a Jövendölés Isteneinek egyike volt – folytatta Holland. – Ezért tudta megosztani a látomást. Csak azok az istenek és az orákulumok kapták meg a látomásokat, amiket a Hajdaniak, az első ősi lények álmodtak meg.

– Nekem nincs meg a többi képessége, hogy lássam, mi az, ami rejtett vagy ismert – tette hozzá Penellaphe. – És más látomást sem kaptam ezen kívül.

– Messzemenő következményei voltak Kolis tettének, miután elrabolta az élet parazsait. Több száz isten veszett oda a lökéshullámszerű energiától – fejtette ki Nyktos. – A Jövendölés Isteneit sújtotta a legnagyobb csapás. Mindannyian megsemmisültek, és azóta egyetlen halandó sem született orákulumnak.

Penellaphe arcára kiült a bánat.

– És ezzel a többi látomás, amit a Hajdaniak álmodtak és talán csak ők ismertek, mostanra odaveszett.

– Álmodtak? – vontam fel a szemöldökömet.

– A próféciák a Hajdaniak álmai – magyarázta Penellaphe.

Összeszorítottam az ajkamat. A Hajdaniak közül sokan az ősi lények legidősebbjeiként már továbbmentek Árkádiába.

– Hmm. Nem tudtam, hogy a próféciák álmok voltak.

– Ne hidd, hogy ez az információ segít majd, hogy Sera megváltoztassa a véleményét velük kapcsolatban – jegyezte meg szárazon Holland.

Nyktos fanyarul felkacagott.

– Gondoltam, hogy nem – mosolygott Penellaphe, de a mosoly gyorsan leolvadt az arcáról. – Sok isten és halandó született úgy, hogy egyetlen próféciát vagy látomást sem látott, de ezek régen sokkal gyakoribbak voltak.

– És a látomásod? – kérdeztem. – Tudod, hogy a Hajdaniak közül ki álmodta?

– Ezt nem tudják azok, akik megkapják.

Hát persze hogy nem. De nem számított, hiszen a Hajdaniak már jó ideje átléptek Árkádiába.

– A próféciákat félretéve, Felemelkedetté tettem Bele-t, amikor visszahoztam őt az életbe.

Bele nem ősi lény volt, elvileg legalábbis nem volt az. A barna szeme átváltozott az ősi lények ezüstjévé, és az istenek itt, az Árnyékföldeken úgy vélték, hogy mostanra hatalmasabb lett, ám senki sem tudta, hogy mit jelent ez pontosan.

– Azt lehetett érezni, igaz? – kérdeztem.

– Lehetett – erősítette meg Penellaphe. – Nem volt olyan erős, mint amikor egy ősi lény belép Árkádiába, és a Sorsok felélesztenek egy másikat, hogy foglalják el a helyét, de minden isten és ősi lény érezte az

energiahullámot. Főleg Hanan – ráncolta a homlokát aggodalmában. Hanan a Vadászat és az Isteni Igazságosság Ősi Lényeként felügyelte azt az udvart, ahová Bele született. – Tudja, ha valaki más is olyan hatalomra tesz szert, ami vetekedhet az övével.

– De nincs mit tenni ellene – fonta keresztbe a karját Nyktos.

– Nincs – helyeselt halkan Penellaphe. – Nincs mit tenni.

– Csak azok tudják, hogy Felemelkedetté tetted Bele-t, akik jelen voltak, amikor visszahoztad – nézett rám Nyktos. – Sem Hanan, sem más ősi lény nem ismeri a teljes történetet arról, hogy mit tett apám, amikor átültette az élet parazsait a Mierel-vérvonalba.

Mintha gyomorszájon vágta volna az emlékeztetővel a még nagyobb sokkra és csapásra. Nem tudtam, hogyan térhetnék napirendre afölött, hogy számtalan életet leéltem már, amikre nem is emlékszem. Hogy én voltam Sotoria, Kolis szerelmének – *megszállottságának* – tárgya, és miattam kezdődött ez az egész.

Azt hittem, hogy csak furcsa legenda a történet a halandó lányról, aki annyira megrémült egy elíziumi teremtmény láttán, hogy lezuhant a Bánat Szikláiról. De a lány tényleg létezett. És Kolis volt az, aki olyan rettenetesen megijesztette.

Hogy lehettem *én ő*? Én senkitől és semmitől nem menekültem – jó, a kígyókat kivéve. De én harcos voltam. Egy...

– *Té harcos vagy, Seraphena* – mondta annak idején Holland. – *Mindig is az voltál. Ahogy ő is megtanult azzá válni!*

Istenek!

A halántékomra szorítottam az ujjamat. Tudtam, hogy Eythos és Keella, az Újjászületés Ősi Lénye azt tették, amit a legjobbnak vélték. Elfogták Sotoria lelkét, mielőtt átment volna a Völgybe, hogy Kolis ne hozhassa vissza az életbe. A cselekedeteik ezáltal újjászületések sorozatát indították el, ami az *én* születésemmel zárult. De ez mintha újabb háborgatás lett volna. Még egy döntés, amitől megfosztották őt. Nem engem. Lehet, hogy a lelkünk ugyanaz, de én nem ő vagyok. Hanem...

Pusztá porhüvely vagy, ami üres lenne az élet parazsa nélkül, amit magadban hordozol.

Nyktos szavai kemények voltak, amikor kimondta őket, ám ez volt az igazság. Születésemtől fogva nem vagyok több, mint egy üres vászon,

aminek azzá kell válnia, amivé a Halál Ősi Lénye óhajtja, vagy amit anyám bármilyen célra felhasználhat.

Az emelvény szélére ülve küszködtem a nyomással, ami azzal fenyegetett, hogy visszatér a mellkasomra.

– Nem olyan rég láttam Kolist.

Nyktos felkapta a fejét.

Megköszörültem a torkomat, mert nem emlékeztem rá, hogy meséltem-e neki.

– A közönség soraiban ültem, amikor Kolis megérkezett a Beavatásra a Naptemplomban. Hátul voltam, eltakartam az arcom, de esküszöm, hogy egyenesen rám nézett – nyeltem egyet nagy nehezen. – Úgy nézek ki, mint ő? Mint Sotoria?

– Ha Kolis látott volna, és úgy néznél ki, mint Sotoria, akkor rögtön elrabolt volna – kapott Penellaphe a szürkésbarna ruhájának gallérjához.

Az elgyötörtén kifújtt levegőm párafelhőt hagyott maga után, miközben hirtelen csontig hatoló hideg járta át a termet. Gyorsan rápillantottam Nyktosra.

Elvékonyodott a bőre, és mély, sötét árnyak jelentek meg alatta, így eszembe jutott, hogyan is fest a valódi formájában. A bőre mintha a sötét éjszaka és a holdfény kaleidoszkópja lett volna, a szárnyai pedig nagyon hasonlítottak egy drakenére, csak szintiszta éterből, vagyis energiából voltak.

Úgy festett, mint aki megint mindjárt teljesen átváltozik ősi lénnyé.

– Sotoria nem volt az övé akkor, és Seraphena sem az övé most.

Seraphena.

Egy kezemen meg tudtam számolni, hányan szólítottak a teljes nevémen, de egyikük sem ejtette ki úgy a nevem, ahogy ő. Mintha egyszerre lett volna ima és számonkérés.

– Nem tudom, hogy nézett ki Sotoria – szólalt meg Holland néhány másodperc múlva. – Nem követtem a sorsának alakulását, amíg Eythos meg nem keresett, hogy mit lehet tenni a bátyja árulása kapcsán, már ha egyáltalán lehet tenni valamit. Csak annyit tudok, hogy a külseje megváltozott az újjászületései után. De lehetséges, hogy Kolis érzékelte benned az éter nyomait, és úgy vélte, hogy egy halandó és egy isten gyermeke vagy, egy istenvérű vagy egy Ritkítását kezdő isten.

Lassan bólintottam, és igyekeztem kiverni a fejemből az egész Sotória ügvet. Kénytelen voltam. Túl sok volt ez az egész.

– De az, amit tettem, már felkeltette a figyelmüket. Nem tehetünk úgy, mintha nem történt volna meg.

– Tudom – felelte higgadtan Nyktos. – Számos nem kívánt látogatóra számítottok.

– Valamilyen szintű védelmet fog jelenteni neked, hogy a hitvese vagy – mondta nekem Penellaphe Nyktosra nézve. – Addig bármelyik ősi lény felléphet ellene. Még egy isten is. És valószínűtlen, hogy bármelyik ősi lény melléd állna a megtorlásnál. Az udvaraink politikája – fintorgott rám együttérzőn – eléggé elavult.

Így is lehetett fogalmazni. Vagy úgy, hogy vérgőzös.

– A koronázásnak is meglesz a maga kockázata – tette hozzá Penellaphe. – Az istenek és az ősi lények többsége tiszteletét teszi majd a ceremónián mind a kilenc udvarból, beleértve a tiédet is. Követniük *kellene* a hagyományokat, ami tiltja az ilyen eseményeken a... konfliktusokat. De amint tudod, sokan szeretik feszegetni a határokat.

– Előfordult-e velem valaha is, hogy... – motyogta Nyktos.

– Kolisnak nem szokása ilyen ünnepeken részt venni, de... – vonaglott meg az istennő arca.

– Tudja, hogy valami folyik itt. Bizonyára tudod, hogy már elküldte a dakkajait és drakenjeit – vetett szúrós pillantást Nyktos Hollandra, mire az Arae felvonta a sötét szemöldökét. – Kolis azóta nem mutatkozott az Árnyékföldeken, amióta elárulta az apámat, ám ez még nem jelenti azt, hogy ne tehetné meg. Gyanítom, hogy ha tudod, hogy beléphet-e az Árnyékföldekre, akkor sem adhatsz választ erre – mondta Hollandnak.

– Sajnos igazad van – erősítette meg Holland, nekem pedig eszembe jutott, hogy ha tudsz valamiről, de nem mondhatsz róla semmit, az vajon rosszabb-e, mint ha egyáltalán nem tudnál róla semmit.

Valószínűleg nem, tekintve, hogy mennyire bosszankodtam.

Annak ellenére, hogy a terem hőmérséklete visszaállt a normálisra, borzongás futott végig a bőrömon a gondolattól, hogy mi következhet.

– Mi fog történni, ha Kolis belép az Árnyékföldekre?

– Kolis kiszámíthatatlan tud lenni, de nem bolond – válaszolta Nyktos. – Ha beléphet az Árnyékföldekre és eljön a koronázásra, akkor

nem próbálkozik meg semmivel a többi ősi lény és isten előtt. Úgy véli, hogy ő az igazságos és törvényes Istenek Királya, és szereti megőrizni ezt a látszatot, még akkor is, ha az ősi lények jobban ismerik.

– De ha... – kezdtem.

– Nem fogom hagyni, hogy akár egy ujjal is hozzád érjen – fogadta meg Nyktos villanó tekintettel.

Kihagyott a szívverésem. Bár ez igazán szép fogadalom volt tőle, tudtam, hogy abból ered, hogy magamban hordoztam az élet parazsait. És onnan, hogy Nyktos rendes. Védelmező. *Jó.*

– Köszí, de nem aggódom amiatt, hogy mi fog velem történni.

– Hát persze, ne is! – feszült meg Nyktos állkapcsa.

Nem foglalkoztam vele.

– Mihez fog kezdeni Kolis, ha rájön, hogy olyasvalakit védelmezel, aki magában hordozza az élet parazsait? – kértem számon. – Vagy megtudja, hogy bennem van Sotoria lelke? Mit fog művelni az Árnyékföldekkel? Azokkal, akik itt élnek? Tudni akarom, mibe kerül nektek a jelenlétem.

– A jelenléted nem kerül nekem *semmibe.*

Megint elsötétültek az árnyak Nyktos bőre alatt.

– Baromság! – jelentettem ki, mire az ezüstös írisze acélszürkévé változott. – Engem nem kell megkímélni az igazságtól. Nem fogok annyira megijedni, hogy leszaladjak egy közeli szikláról.

Holland felsóhajtott.

– Jó tudni! – felelte Nyktos fanyarul. – De engem jobban aggaszt, hogy nagyon is valószínű, hogy az ellenkező irányba rohannál.

– Nem tudom, mire gondolsz – szegtem fel az államat.

– Baromság! – majmolt, mire résnyire szűkült a szemem. Igaza volt. Nagyon is tudtam, mire gondol.

Mindegy.

– Kolis már tud róla, hogy van itt valami, aminek hatalmában áll életet teremteni – szólt közbe Penellaphe, mit sem törődve Nyktos dühös pillantásával. – De ahogy Nyktos mondta, Kolis nem bolond. Figyelmeztetés gyanánt küldte a dakkákat. Így mutatta meg Nyktosnak, hogy nagyon is tudja.

– De az azután történt, hogy visszahoztam Gemmát – tettem hozzá. Gemma a harmadik fiak és leányok egyike volt, akiket feláldoztak a

Beavatás során, hogy az Élet Ősi Lényét és az ő udvarát szolgálják. Ezt a hagyományt tisztelték és becsülték a halandó birodalom valamennyi királyságában.

Gemma azon kevesek közé tartozott, akiket Nyktos elbűjtatott Kolis udvarából olyan istenek segítségével, mint Bele és mások, majd menedéket nyújtott nekik az Árnyékföldeken. Egy szeletnyi békét.

Azt, amit a puszta létezésem veszélybe sodort.

Gemma nem bocsátkozott részletekbe a Kolis udvarában töltött idejéről, ám nem is volt rá szükség, hogy tudjam: egyáltalán nem volt kellemes Kolis kedvencének lenni egy darabig. Bármit is művelt vele Kolis, olyan szörnyű volt, hogy Gemma pánikba esett, amikor észrevette Kolis udvarának egyik istenét Léthében. Annyira félt, hogy visszaküldik hozzá, hogy a Haldokló Erdőbe menekült, ahol biztos halál várt rá.

– Nem reagált arra, amit Bele-lel tettem – folytattam, majd hozzátettem. – Tudomásom szerint.

– Szerintem csak azért nem, mert meglepték a történetek – morfondírozott Penellaphe. – Sem ő, sem más nem számított erre. Téged nem hívatott? – pillantott Nyktosra.

– Nem.

– Ez igaz? – kértem számon.

– Csak halogatni tudom, ha hívat – bólintott Nyktos. – Nem tagadhatom meg.

– Valószínűleg most óvatos – vélekedett Penellaphe. – Gondolom, nagyon kíváncsi is, hogy mi rejtőzhet pontosan az Árnyékföldeken, hogyan létezhetnek parazsai az életnek, és hogyan veheti hasznát, bármilyen erőforrás is legyen.

– Hogyan segíthet neki annak a torz életideálnak a megteremtésében, amiben hisz – fűzte hozzá Holland.

– Tudod, mit művelt azokkal a Kiválasztottakkal, akik eltűntek? – nézett rá Nyktos szúrós pillantással. – Azokkal a lényekkel, akiket Visszatérőknek hívnak?

– Tudom, hogy amiket ő Visszatérőknek hív, *nem* az egyetlen megnyilvánulásai annak a megcsúfolt életnek, amit sikerült teremtenie – nézett bele Holland sötét szemével Nyktoséba. – És már láttad, minek a

teremtésében játszott közre. Hogy mit tettek az udvarának istenei közül néhányan a halandók birodalmában.

Nyktos a homlokát ráncolta, majd rám emelte a tekintetét.

– A varrónőd.

Beletemt egy másodpercbe, mire rájöttem, hogy az anyám varrónőjére gondolt.

– Andreia Joanis?

Mielőtt holtan találtam, láttam Madis istent a stonehilli házánál, a Gyapjas-tengerre néző környéken. Az erei elsötétedtek, mintha tinta kígyózott volna a bőre alatt, a szeme pedig... lángolt. Nyktos aznap éjjel követte Madist, és ott kötött ki. Ő is halottnak vélte.

– Megint életre kelt, vagy valami ilyesmi. Felült, és kinyitotta a száját. Volt négy agyara, amikre nem emlékszem, hogy korábban is lettek volna.

Holland valami rövid szót vakkantott torokhangon, számomra ismeretlen nyelven, és oldalra fordította a fejét, hogy kiköpjön a földre.

– Tessék? – vontam fel a szemöldököm.

– Kraven? – szűkülte résnyre Nyktos szeme, amikor rádöbbsent, mit mondott Holland.

A Sors bólíntott.

– Az lesz a halandóból, ha ellopják az életerejét, a vérét, és nem pótolják a hiányt. Nem számít, ki volt korábban. Elkezd rothadni a teste és az elméje, és erkölcstelen teremtménnyé, Kravenné válik, amit csillapíthatatlan vérszomj vezérel.

Nyktos megdermedt.

– Az idők kezdete óta tiltott táplálkozás közben meggyilkolni egy halandót.

– És az eredménye miatt beszélhetünk egyensúlyról – felelte Holland.

– Hogy a pokolba nevezhető egyensúlynak ezt művelni egy halandóval? – tártam szét tehetetlenül a karomat.

– Az itteni egyensúly megköveteli az elvesztett élet visszaadását, emlékeztető gyanánt az isteneknek, hogy következményekkel jár, ha nem tudják kontrollálni magukat. Az egyensúly megtartását nem mindig olyan könnyű megérteni, mint amikor például az Élet Ősi Lényé visszaadja egy

halandó életét – nézett a szemembe. Határozottan. Mindent tudva. – Cserébe egy másik életről kell lemondani.

Elállt a lélegzetem, összeszorult a gyomrom.

– Aznap éjjel, amikor visszahoztam Lady Marisolt az életbe, a nevelőapám, Lazania királya meghalt álmában. Jóságos istenek! Megöltem a nevelőapámat?

Eszembe sem jutott, hogy ennek köze lehetett a cselekedeteimhez.

– Nem – vágott közbe Nyktos, és résnyire szűkült szemekkel nézett a Sorsra. – Nem ölted meg.

Rámeredtem Nyktosra. Hogy lehet ennyire biztos benne? Mert ez nagyon is úgy hangzott, hogy megöltem.

– Nem volt szándékos – pontosított Holland. – De Lady Marisolnak lejárt az ideje. Te közbeavatkoztál, felborítottad az egyensúlyt, amit viszsza kellett állítani.

– Kinek? – kértem számon. – Ki dönti el, hogyan áll helyre az egyensúly? Holland visszanézett rám.

– Te? – dermedtem meg.

– Nem ő – válaszolt helyette Nyktos. – Az Araek általában. Olyanok, mintha... ők tartanának rendet a kozmoszban.

Fogalmam sem volt, mit mondjak erre. Vagy mit érzek... nos, a büntudaton kívül. Amit éreznem is kellett, hiszen Ernard király nem volt éppen a legjobb vezér, de nem volt rossz sem. Csakhogy semmi mást nem éreztem, csak múló döbbenetet és némi szégyent. Mint amikor öltöm, és tudtam, hogy később alig fog eszembe jutni.

És ez nyugtalanított.

Nyugtalanítottam saját magam.

Mégsem áshattam jobban a mélyére, mert nem az volt az egyetlen élet, amit visszaadtam.

– És ha egy istent hoznak vissza? Akkor az egyensúly egy másik isten halálát követeli meg?

– Szerencsére nem – mondta Nyktos. – Ez mindig csak halandókra volt igaz.

– Nem hangzik valami igazságosnak – motyogtam. Megkönnyebbülés volt a tudat, hogy nem öltöm meg egy másik istent, viszont halálra

ítéltem egy névtelen és arctalan halandót, amikor visszahoztam Gemmát.
– Jó lett volna tudni róla.

– Az változtatott volna a cselekedeteiden? – fürkészt Holland.

Becsuktam a számat. Erre nem tudtam válaszolni.

– De most már tudod, amit egyébként is tudtál. Mindig lesznek olyan leckék, amiket fáj megtanulni – mosolygott szomorúan és kedvesen. És szerencsére nem sokáig. – Akárhogy is, ha ezt az Andreiát nem ölik meg, akkor elhagyta volna az otthonát, és megöli az első embert, akit meglát, legyen szó férfiről, nőről vagy gyerekről.

– Ezt Madis tette veled? – kérdezte Nyktos.

– Azt hiszem, Madis megpróbálta... helyrehozni azt, amit Kolis egyik teremtménye hátrahagyott – szegte le kissé a fejét Holland. – És ez minden, amit ebben a kérdésben elmondhatok. Nem tudok sokkal többet. De bármi másnak a felfedése beavatkozásnak minősülne.

– Már így is vékony jégen jár – emlékeztetett minket Penellaphe, elsősorban Nyktost, aki még jobban hunyorogva meredt a Sorsra. – Most viszont nem az a legnagyobb gondunk, hogy mit csinál Kolis. És neked sem.

Nem voltam biztos benne, hogy ezzel egyetértek.

– Azt kérdezted, mit tenne meg Kolis, hogy megszerezze az élet parazsait. Módot találna arra, hogy szert tegyen rájuk. Valószínűleg nem a legkegyetlenebb módszereit használná hozzá – halványult el kísértetiesen Penellaphe tündöklő kék tekintete –, de ha rájönne, *ki* voltál egykor, akkor semmi sem állíthatná meg, hogy megszerezzen magának.

– Penellaphe! – szólt rá Nyktos.

– Ez az igazság – fordult felé Penellaphe. – Nem titkolhatod el előle. Talán még csak meg sem próbálhatod eltitkolni.

– Fogalmad sincs, mire vagyok képes, ha muszáj – közölte vele Nyktos.

– Igaz – lágyult el Penellaphe hangja. – De *pontosan* tudod, hogy Kolis mire képes. Mint ahogy én is. Porig égetné az Árnyékföldeket, hogy megszerezze a *graekáját*.

Az ősi nyelven a graeka életet jelentett. De ahogy Aios említette, szeretetet és szerelmet is.

Gemma volt az első, akitől hallottam a graeka kifejezést. Azt mondta, hogy Kolis gyakran beszélt a graekájáról, és szerinte ennek köze volt

ahhoz, amit Kolis az eltűnt Kiválasztottal művelt, aki valami más, nem egészen helyénvaló formában tért vissza. Hidegen. Élettelenül. *Éhesen*.

Alig fojtottam el a borzongást.

– És mit tenne Nyktossal, ha megpróbálna megvédeni? – kérdeztem.

– Emiatt nem kell aggódnod – fordult felém Nyktos.

– Komolyan beszélsz? – kiáltottam fel. – Ugyanarról beszélünk, aki megölte az anyádat és az apádat. Aki isteneket szegezett a Magaslatod falára, hogy emlékeztessen, minden élet tünékeny.

– Nem mintha elfelejtettem volna – ragyogott fel megint az éter a szememben. – De nem változtat semmin, hogy mit tenne meg és mit nem. Majd én intézem Kolist.

– Képes megölni téged... – ráztam egyre bosszúsabban a fejemet.

– Nem, nem képes – szólt közbe Holland. Felkaptam a fejemet. – Ahogy mondtam, mindig meg kell lennie az egyensúlynak. Mindenben, még az ősi lények között is. Élet nem létezhet Halál nélkül, amiknek nem kell egynek és ugyanannak lennie.

– Várj – ejtettem a térdemre a kezemet. – Egy... olyan ősi lényre gondolsz, aki az Élet és a Halál egyszerre? Egyáltalán lehetséges ez? Mert azt mondtad, hogy nem *kell*. Nem azt, hogy nem lehet.

– Bármilyen lehetséges – felelte Holland. – Még a lehetetlen is.

Igyekeztem türelmet erőltetni magamra, miközben rámeredtem.

– Ez rendkívül hasznos meglátás volt, köszönöm.

Holland nevetett.

– Azt akarja mondani, hogy nem lenne szabad léteznie olyan ősi lénynek, aki egyszerre az Élet és Halál Ősi Lénye – magyarázta Nyktos. – Elképzelhetetlen lenne, hogy mindkettőnek a paraszai ott legyenek egy teremtményben. De ha mégis ott lehetnek? – kacagott fel a sötét szemöldökét felvonva. – Mekkora hatalma lenne az illetőnek? Valóban teljhatalma. Ugyanazzal a lélegzetvétellel tudna elpusztítani birodalmakat, amivel újakat tudna létrehozni.

– Nem lehetne megállítani egy ilyen teremtményt – tette hozzá Holland. – Nem lenne meg az egyensúly. Így a Sorsok rég gondoskodtak az ilyen hatalom megosztásáról, és arról, hogy bármelyik paráznak a hiánya valamennyi birodalom összeomlásához vezessen. Nem olyan lenne, mint a Rothadás, nem lassú halál. Hanem hirtelen és mindent elpusztító. Kolis

nem tehet Felemelkedetté egy másik ősi lényt, hogy foglalja el egy elesettnek a helyét. Nyktos meggyilkolásával saját magát ítélné balsorsra. Ennyit azért tud.

Igen, csakhogy én gyakorlatilag ezt tettem Bele-lel, és kiköveztem előtte az utat, hogy ha Hanan elesik, akkor a helyébe lépjen.

Mégis megkönnyebbülés volt a tudat, hogy Kolis nem ölné meg Nyktost. De hát hogyan lehet biztos abban, hogy Kolis mit tenne meg és mit nem? Nem lehetett biztos benne. Kolis nem a legracionálisabb ősi lénynek tűnt.

Bosszúság nyilallt belém.

– Mit akar egyáltalán Kolis? Mi a célja a teremtményeivel?

– Jó kérdés – horkantott fel Holland.

– Amire tudod a választ, csak nem árulhatod el? – vágtam vissza.

– Az a helyzet, hogy nem tudom – mondta Holland. – A Sorsok nem látnak bele mások elméjébe.

Ugyanakkor a Sorsok nem is valami szolgálatkészek.

– Uralkodni akar mindenk felett, Elízium és a halandó birodalom felett is – válaszolta Nyktos. – Csak ő és a talpnyalói lennének, a halandók pedig a helyükre kerülnének, legalábbis ő így gondolja. Azoknak az alattvalói lennének, akik hatalmasabbak náluk. És el tudom képzelni, milyen torz lényeket teremt, hogy segítsenek neki a célja elérésében.

Tehát Kolis olyan halandókból toboroz sereget, akiket az éhség vezérel? Feszengve megmarkoltam a térdemet, hogy még a csontot is érezzem az ujjaimmal.

– Az nem lehet.

Holland szóra nyitotta a száját.

– Ha azt mondod, hogy minden lehetséges, még a lehetetlen is, akkor lehet, hogy sikítani fogok – figyelmeztettem. A Sors becsukta a száját. – A halandók felvennék a harcot, még azok is, akik a leghűségesebbek az istenekhez. Egy egész birodalommal kellene megküzdenie, és utána mi maradna neki, ami fölött uralkodhat?

– Nem lenne könnyű, és azzal a fajta halállal végződne, amit még én is nehezen tudok elképzelni – jegyezte meg Nyktos. – Csontvázak királysága maradna neki az uralkodásra.

– De ennek a tudata vajon megállítja? – kérdezte halkán Penellaphe. – Eddig megállította?

Nem úgy tűnt.

Ugyanakkor Kolis így sem fogja megkapni, amit akar. Akkor sem, ha meghalok. Csontvázak fölött uralkodhatna.

Nem bírtam tovább ülni. Felálltam, és a Nyktostól visszakapott árnyékkő tőr után nyúltam, ám ráeszméltem, hogy a dolgozószobájában hagytam.

– Mennyi ideje marad a halandók birodalmának? – kérdeztem nagyot nyelve. – A halálom után.

– Nem fogsz meghalni – állította Nyktos, mintha hatalmában állt volna ilyen kijelentést tenni.

Nem állt.

– Meg fog – cáfolta halkán Holland. – Annak a szerelme nélkül fog meghalni, aki Felemelkedetté teszi. Az ilyen szerelmet nem lehet figyelmen kívül hagyni. Az ilyen szerelemről tudomást kell venni. Te pedig... – nézett Nyktosra.

– Elsőre is hallottuk – csattantam fel, miközben az ősi lény beletúrt a hajába.

– De te nem hallottad – ellenkezett Holland. – Nem hallottad, miért nem tud megmenteni téged így, ahogy van. Vagy mégis, felség? – biccentett Nyktos felé.

Szinte szikrázott a levegő, miközben az ősi lény állta az Arae tekintetét.

– Nem. Nem hallotta.

Semmit nem lehetett leolvasni Nyktos arcáról. Nyugtalanság vert gyökeret bennem.

– Ti meg miről beszéltek egyáltalán?

Nyktos homlokán lüktetett egy izom.

– Nem tudok szeretni – préselte ki összeszorított fogakkal, Hollandhoz beszélve. – Gondoskodtam róla, hogy ez soha ne lehessen a gyenge pontom, amit valaki kihasználhat.

Valami azt súgta, hogy itt többről van szó, mint pusztá állításról.

– És hogy lehet erről gondoskodni?

– Maia – ejtette ki a Szerelme, a Szépség és a Termékenység Ősi Lényének nevét. – Kivettem vele a *kardiámat*.

Penellaphénak elállt a lélegzete és elkerekedett a szeme a döbbenettől.

– Jó Sorsok! – suttogetta. – Ismertem valakit, aki ezt csinálta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nyilván lemaradtam valamiről, de már a kérdésekbe is belefáradtam.

– Mi az a *kardia*?

– A lélek egy darabja, a szikra, amivel minden élőlény születik és meghal. Az teszi lehetővé, hogy visszavonhatatlanul és önzetlenül szeressenek valakit, aki nem a vérükből való – magyarázta Penellaphe, és nyelt egyet.

– Borzalmasan fájdalmas lehetett, hogy ezt kiszakították belőled. Hogy tényleg képtelen vagy szeretni.